

Kako stvari stoje?, s Ivanom Jašić i Tihanom Jendričko,
Goranovo proljeće 1995.

kako stvari stoje

da su dva društvo, a tri gužva

potvrđuje primjer.

Neki smo dan on i ja savršeno uredili

stvari oko žena

kada je pristiglo krdo plavuša

i za jednog od nas ovaj grad više nije bio

dovoljno velik

uzrok korzu

zaustavljaš vrijeme kao

što zaustavljaš dah:

pališ indonezijsku

cigaretu od cimeta podižući lijevi kut

gornje usne:

tu puši se hašiš

pa cimet-cigaretu svi osjećaju kao

dobrodošli egzotični začini

srčuci zrak zaustavljaš vrijeme

po kojem jezdi zadnja četvrt i tri siluete:

dvije crne i jedna plava

slike prezrelih jabuka

svakod dana prilazi mi
poznata žena
kao mačak s devet repova
lizne tvrdo srce
i odgmiže u gomilu
zadižući suknju do vrata
sve da bih poludio
od žudnej zaboravio disati
ili možda još gore

svakog dana kasom kasne
zlatne ponoćne bundeve
poput zvona što oglašavaju
nadolazak dobrih godina
prolaze ispod mojih prozora
sve da bih poludio
od sjećanaj prestao živjeti
ili nešto mnogo gore

svakog dana daje mi
vjećtica po jednu
otrovanu jabuku
uredno ih spremam
na ormaru redom redam
sve da bi poludjela
sljedećeg dana iskobeljila oči
i končano od nevjerice umrla
ili nešto slično tome

svakog dana čim otvorim oči

zapis

tko dugo gleda u nebo i vidi lice sudbije
postaje ni živ ni mrtav ni skitnica

tko upozna vatru i razlikuje glasove u sjećanju
zna da na dobro vrijeme pada prašina

tko prati rijeku do kraja
i jednom nađe gnijezda kormorana
sjetit će se da je ova hrđa bila britna sablja

svi koji dugo stoje ovdje
i upoznaju korijene kojima su vezani
neće više imati obećanja

posljednji tango vampira

na rubovima
noć može gorjeti
potpirena uzdasima

po kutevima
noć može liti
niz prste kotrljati
se dlanovima
žureći neodgodivom kraju

u ovoj sobi
noć može isparavati
oblikujući glasne duhove

kao od alkohola drvenim svatovima ispadali su crveni nosevi stablima

grâd koji je gledao krajem ljeta devedesetteće podsjeti ga na mrtve:
ledom razderani mirišu čempresi, poput onih kraj otvorenih grobova, koje podrežu prije
nego u njih spuste svježe mrtvace.

grâd koji je gledala krajem ljeta devedesetteće podsjeti je na mrtve:
ledom ozvučeni prozorski okviri možda bi mogli zamijeniti limenu glazbu pri ukopu.

misleći o pogrebu, svaki na svojoj strani grada
gleda oljušteno lišće, poput šarenih konfeta polehlo između drvoreda.
u istom trenutku pomisle na vjenčanje s kojeg su se iskrali
na seosko groblje sve dok se nisu morali vratiti
na rezanje torte i ples s mladenkom